День проминув, а з ним — і всі його розкоші:
М'яке тремтіння рук, ще м'якші перса, слів
Притишеність, і шепт, і очі, з небом схожі,
І стан довершений, що з хвилювання млів.
Зів'яла квітка-брость, що стільки втіх таїла!
Де ж та краса тепер? Немає — й не шукай:
Пішла від рук моїх, пожовкла, відлетіла,
Пропала й тиха річ, тепло, горіння, рай —

Все зникло з вечором, сховалося в смеркання,
Коли святковий день або святкова ніч
Пахущим пологом закритого Кохання
Згущає сутінки для потаємних стріч,—
Мені ж дарує сон за те, що я канони
Йому весь день читав, за піст мій і поклони.